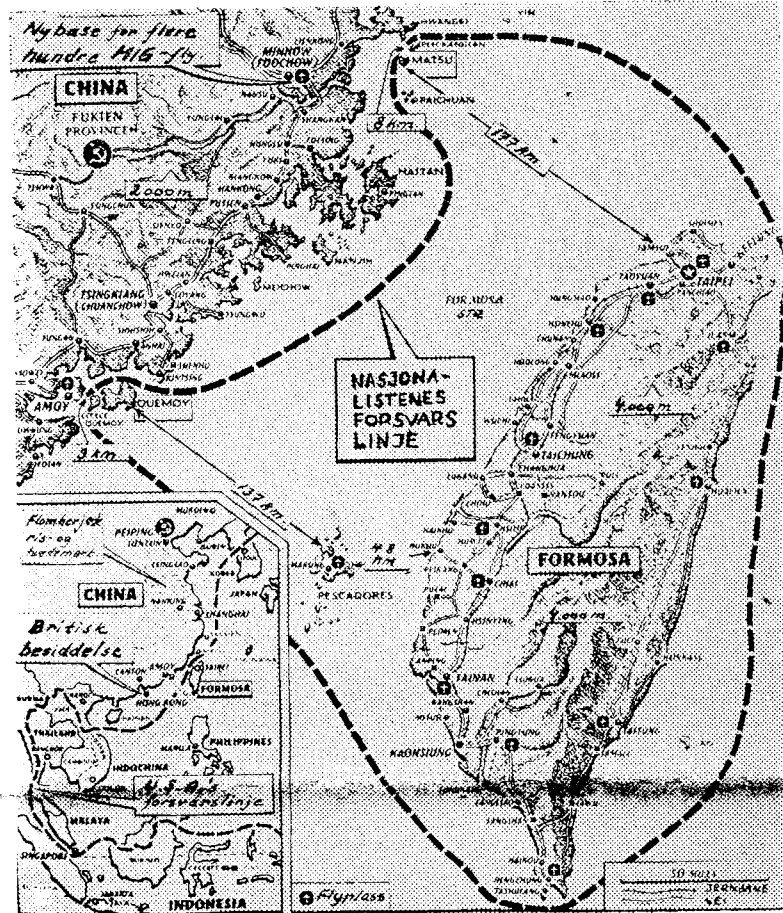

FOLK OG LAND

Konrad Sundlo: U.S.A har lært knepet av romerne

Kunsten ved å starte en populær krig er å sørge for å bli overfalt

stat bør innrette seg for å få sitt folk ut i en populær krig.

Som kjent hadde president Frank'in Roosevelt under valgkampen foran presidentvalget 1940 lovet de amerikanske mødre at deres sønner aldri mer skulle behøve trekke i uniform for å dra i krig. Etter å ha lovet dette, satte han i gang en gigantisk opprustning og førte i Østen en politikk som brakte Japan til fortvilelse. Akkurat som i sin tid romerne, satte Roosevelt, ledet av sine kommunistiske rådgivere, opp slike betingelser for krusende tidens samarbeide at Japan ville blitt U.S.A.s slave. Da heller falle med våpen i hånd.

Den videre utvikling er fabelaktig og ikke aktuelt lesestoff i bl. a. den norske presse:

Det amerikanske etterretningsvesen snappet opp et

Forts. s. 8.

Er Tito kommunist eller demokrat?

En forferdelig trussel mot hele den vestlige verden - sier det amerikanske blad «Common Sense»

Fra det amerikanske blad «Common Sense» gjengir vi: Enten nå Tito ble født i Kroatia, Jugoslavia, eller som noen påstår i Ukraine, noe som forresten kan forklare den fremmedartede aksent og dårlige kroatisk uttale i hans første taler etter at Stalin hadde plassert ham på maktens tinder i Jugoslavia i oktober 1944, så tjenestgjorde han i hvert fall i den østerriksk-ungarske armé i den første verdenskrig. Han ble tatt til fange av russerne og holdt der som krigsfange. Tito sluttet seg til bolsjevikene under den russiske revolusjon, studerte ved kommunistiskoler i Russland og ble senere sendt til Jugoslavia for å arbeide

for kommunistpartiet. Han steg i gradene i partiet, ble fengslet av politiet, unnslopp og ble sendt for å tjene verdenskommunismen i andre land. Våren 1937 ble han sammen med andre jugoslaviske kommunistledere kalt til Moskva til rådslagning.

I forbindelse med reisen til Moskva i 1937 siterer vi noen smakebiter fra den jugoslaviske flyktningeavisen «Iskra», som utkommer to ganger månedlig i München. Under overskriften «Tito — Mønsterbøddel» skriver avisen i sin utgave for 25. april 1956 følgende:

(A). Fra det velkjente

(Forts. s. 2).

Det er blitt hevdet at i de tusen år Romerriket besto, hadde det aldri gått til noen angrepskrig. De hundrevis av kriger romerne førte var alle sammen «forsvarskrige» som var blitt dem påtvunget av grumme fiender som ikke ville la de fredselkende romere være i fred. —

Denne fiffige romerske politikk er øyensynlig blitt adoptert av U.S.A. som i likhet med Roma aldri fører angrepskrig, men alltid sørger for å bli overfalt. Den overfalte vinner jo verdens sympati og U.S.A., «Guds eget land» med negerlynchinger og gangsterkonger flyter fremdeles på den sympati statene vant under 1. verdenskrig. I likhet med de gamle romere førte nemlig statene dengang en slik politikk at motparten i fortvilelse ikke hadde annet å gjøre enn prøve

våpenlykken. I verdenskrigens første år var statene som kjent «nøytrale», men praktiserte nøytraliteten på den måten at den amerikanske handelsflåten i stigende omfang transporterte fornødenheter av enhver slags, også krigsmateriell, til England—Frankrike, mens ikke en eneste båt gikk til havn i det sultende Tyskland.

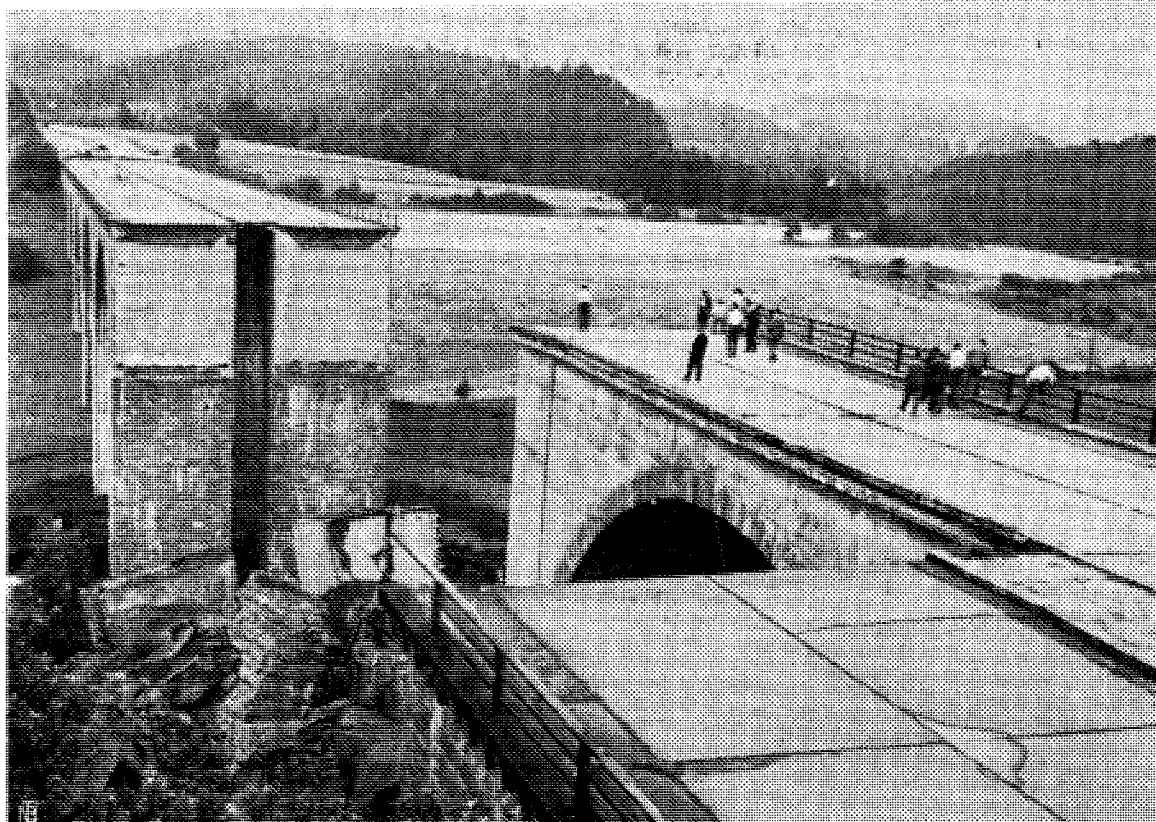
Det selvfølgelig resultat var naturligvis at de tyske ubåtene tilslutt gikk til angrep på disse nøytralistene. Dermed var U.S.A. overfalt og kunne gå igang med den etterlengtede og populære forsvarskrig hvis mål var å «gjøre verden trygg for demokratiet».

De store masser trodde på dette og derfor mottok de med begeistring Wilsons 14 punkter og snakket med tårer i øynene om de paradisiske tilstande som skule komme nå da demokratiene hadde seiret.

Imens rustet verden videre og de ukjente, men mektige krefter som styrer diplomatenes og menneskehetens skjebne gjorde alt klart for verdenskrig nr. 2.

Her viste U.S.A. oss et skoleeksempel på hvorledes en

Hva gjør de med vårt Europa?

Intet demonstrerer vel tydeligere enn dette bilve Europas ulykkelige skjebne. Her går krigens mellom Europa og Østen midt på autostradaen München—Berlin. Se artikkelen side 5.

LES OM:

NS og organisasjonene side 4

Religiøs barneoppdragelse i Israel side 5

Argentinarene side 5

Er Tito kommunist eller demokrat -

(Forts. fra s. 1).

sveitsiske ukeblad «Die Weltwoche» og dets artikler om «Gåten Tito» av Serge Caplan, i april 1953: «Tidlig om morgenen den 23. april 1937, ble Milan Gorkic (Generalsekretær i det jugoslaviske kommunistpartiet) og hans hustru ført inn på gårdsplassen til Ljubljanka, sentralfengslet i Moskva. Begge var i lenker og bevoktet. Den foregående kveld hadde Vysjinsky og Manuilski dømt dem ved en spesiell domstol. Gorkic tok det rolig og tappert. Hans hustru gråt, skrek og ropte om hjelp. Hun sendte hatefulle blikk i retning av «kamerat Walter» (det navnet som Tito var kjent under blant sine kommunistkamerater), som var kommet tilstede for å være vitne til fullbyrdelsen av dødsdommen. Gorkic og hans hustru ble stilt mot muren og skutt. Da de falt, gikk Tito. Den samme dag, før kl. 12, mottok Stalins sekretær Malenkov, Tito med et smil og sa: «Jeg har gode nyheter til deg, kamerat Walter. Kominterns eksekutivkomite har utnevnt deg til å være generalsekretær i det jugoslaviske kommunistpartiet, som forrederen Gorkics etterfølger».

(B). Fra Hans Brokenaus (tidligere medlem av det tyske kommunistpartiet) bok «Europeisk kommunisme — dens historie fra 1917 til nu», fra kapitlet «Titos oppkomst»:

«Tito bidro til sine forgjengeres ødeleggelse og etter deres død fikk han frie hender til å reorganisere det jugoslaviske kommunistpartiet. Stalin anså Tito for å være en av de mest representative blant den yngre generasjons kommunister. Han var av den typen som arbeidet meget og spurte lite. Med andre ord, han var en mønsterbøddel for Stalin (den store bøddelen) som Tito idag i kor med Krusjtsjov & Co. avsvenger og utskjeller for forbryterske handlinger».

Tito vendte tilbake til Jugoslavia for å reorganisere de jugoslaviske kommunistene, som forholdt seg rolige (i likhet med de norske) da Stalins allierte Hitler angrep Jugoslavia den 6. april 1941. Men etter Hitlers angrep på Stalin den 22. juni begynte Tito under dekke av nasjonalisme og motstand mot tyskerne, å fjerne Jugoslavias antikommunistiske ledere og forberede verdenskommunismens maktovertagelse i landet.

General Mihajlovitch, den kongelige jugoslaviske krigsminister, som senere i 1942 bi-

dro sterkt til den britiske seier ved El Alamein ved å avskjære den tyske forsyningslinjen gjennom Øst-Serbia ned til Grekenland, drev sent i 1941 Tito ut av Serbia og opp i fjellene i det vestlige Bosnia. Derfra fortsatte Tito kampanjen for Jugoslavias bolsjevisering, idet han bedragelig nok kalte sine bander for «Folkets befrielsesarme» noe som skulle henspeile på bøndenes befrielse fra tyskerne og således hjalp ham til å få forsyninger fra noen av dem.

Til tross for forsyningene de allierte sendte til ham isteden for til general Mihajlovitch, og til tross for at han fikk alt det utstyret som ble utlevert til ham av italienerne ved deres kapitulasjon, var Titos styrker så lite effektive at tyske tropper kunne erobre hans hovedkvarter ved Dvar i mai 1944. Tito reddet seg selv ved å forlate sine menn og bli fløyet til Italia i et alliert fly. Og for å behage Stalin plasserte de allierte ham på den jugoslaviske øya Vis, med allierte tropper til å beskytte ham og behandlet ham som en stridsfelle.

Tro mot sin grundige kommunistiske opplæring, stakk Tito av fra Vis i et sovjetfly etter å være blitt reddet av de vestlige allierte, og bega seg til Stalin i Moskva. Som resultat av dette sendte Stalin i strid med allierte avtaler, en sovejtarme inn i Jugoslavia, og i oktober 1944 ga han Tito makten i Belgrad som «Jugoslavias befrier», Tito som hadde rømt fra sine menn ved Dvar, og aldri hadde vært i stand til å nå Belgrad med sine partisaner. En orgie av arrestasjoner og mord på serbiske antikommunist fulgte. Serbisk ungdom uten utstyr eller opplæring ble innkalt og drevet som et skjerm Brett foran Titos kommunister da de fulgte tyskerne som trakk seg tilbake gjennom Zagreb til Tyskland. I Zagreb, som i alle andre jugoslaviske byer, fulgte arrestasjoner og mord. Folk ble stilt for spesielle domstoler, mange «in absentia» på grunn av alle slags søkte anklager, bare for å gi Tito et kvasijuridisk påskudd til å konfiskere deres eiendeler.

Tito og hans mob organiserte kommunist-Jugoslavia på basis av Sovjetmetoder og polititerror. De skapte en slavestat hvor folket og deres kirker, praktisk talt, ikke hadde andre rettigheter enn å handle som befalt av kommunistpartiet, som hadde all makt.

Deres høyt oppreklamerte brudd med Sovjet den 28. juni 1948 og utstøtelsen av den

Kommunistiske Internasjonale — Komintern — var Stalins private affære fordi han øyensynlig følte at hans protege, Tito, begynte å vokse ham over hodet. Vestens utenrikspolitiske ledere ble oppflammet, for i sine tåpelige ønskedrømmer inbilte de seg at de gjennom Tito kunne vinne Kina og satellittstatene fra Sovjet. De overså fullstendig slike kjennsgjerninger som Titos flukt fra Vis til Moskva i 1941, at han skjøt ned ubevæpnede amerikanske soldater i 1946 og hans beviselige kommunistiske synderegister, og begynte å understøtte Tito. Hvor utrolig det enn må ha vært for de undertrykte folk, så var det Amerika som de hadde sett hen til som frihetens skanse, som satte Tito og hans gangstere i stand til å holde seg ved makten og til å holde det jugoslaviske folket i slaveri inntil nå.

Med de 550 millioner dollar som er blitt gitt i form av UNRRA-hjelp har amerikanerne gitt ca. 2 milliarder dollar til økonomisk, finansiell og militær hjelp til Tito. Pålitelige kilder hevder at omtrent tredjeparten av UNRRA-beløpet ble sendt videre til Sovjet-Russland og til de albanske kommunistene av Tito. Denne umåtelige amerikanske hjelp har satt Tito i stand til å beholde makten over Jugoslavia og til å kunne reise rundt til India, Burma, Etiopia, Egypt og andre land, og bygge opp spion- og propagandasentraler, alt sammen i verdenskommunismens tjeneste og til sine understøtteres undergang.

Resultatene viser tydelig nok at han gjør sine reiser i Moskvans interesser. Som «nasjonalkommunist» og tilsynelatende i opposisjon til Moskva, og dertil åpenlyst understøttet av den amerikanske regjering, er han den ideelle murbryter for Krusjtsjov & Co. Og når han reiser rundt i sin private yacht, har han sikkert med seg Sovjetgull til utdeling blant de «røde» for finansiering av Sovjetinspiert, revolusjonær propaganda, blant annet i Afrika.

Titos holdning til krisen i Suez, Polen og Ungarn har vært reservert, men hans utsendinger til FN har i det vesentlige stemt slik som russerne, eller unnlatt å stemme.

Når Tito nølte så lenge med å ta standpunkt til Ungarnsaken, var nok hovedårsaken den at han ville vente til amerikahjelpen var bragt vel i havn. Den 3. nov. ifjor offentliggjorde det amerikanske landbruksdepartement følgende:

«Landbruksminister E. Taft Benson kunngjorde at U.S.A. har inngått en landbruksavta-

Foredraget i Trondheim

Tidligere medlem av Under-søkelseskommissjonen av 1945, h.r.dommer Ernst Fredrik Eckhoff skriver i Arbeiderbladet for 12. september:

Herr redaktør.

Jeg skal ikke innlate meg i noen lengre polemikk i forbindelse med Deres lederartikkel om det tillyste foredraget i Trondheim studentersamfund om rettsoppgjøret, og innskrenker meg til å anmelde min prinsipielle uenighet. Etter min mening er det en selvfølgelighet at en forenings styre kan innby som foredragsholder en person som har sonet en straff, og det må være tillatt å la ham tale om bakgrunnen for straffedommen.

I virkeligheten kommer det et annet forhold inn. Man kan nå ikke sammenlikne politiske forbrytelser med alminnelige vinningsforbrytelser som tyveri og ran som Arbeiderbladet gjør. Det har meg bekjent aldri vært vanlig å gjøre det, og aller minst i arbeiderbevegelsens forsamlinger. Det er jo også på det rene at foredragsholderen ikke skal tale om sin personlige sak, men om bakgrunnen for rettsoppgjøret, og at det skulle være støtende for studenter i Trondheim synes meg ubegripelig.

Jeg hørte for mange år siden et foredrag av Friedrich Adler i Studentersamfundet i Oslo om den østerrikske revolusjon. Adler hadde som kjent skutt statsminister Stürgkh i 1916, og han burde formentlig som drapsmann vært avvist som foredragsholder. Det ble han ikke, men formannen, som nå er professor i Bergen, takket ikke bare for et utmerket foredrag, men endog

for et skjønt liv. Ja, slik var det i de dager.

11. september 1958.

E. F. Eckhoff.

Hva selve møtet i Studentersamfundet i Trondheim angår skal komme tilbake til en nærmere omtale i neste nummer.

Rooseveltstatuen

Det var Norges største tom-tønne i utenriksetaten Morgenstjerne som skaffet oss Roosevelt-støtten antagelig for å sone en stygg forsinkelse i krigens første dager: at det var England som hadde fått tyskerne inn i Norge!

X.

Fra «Erstatningsfronten» forlyder det med pålitelighet, at de gode nordmenn, som vurderer sin formentlig patriotiske innsats i kroner og ører, skal ha fått den henstilling fra debitor, Vest-Tyskland, at kravet som første skritt bør halveres og den ene halvpart fremsettes overfor Øst-Tyskland. Hvilket synes å være et rimelig forslag, men blir neppe mott med forståelse.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Post til redaksjonen

sendes under adresse
postboks 3214.
Hvis den adresseres til en av redaksjonens medlemmer personlig kan De risikere at den blir forsinket hvis adressaten ikke skulle være tilstede.

Altså:

Folk og Lands redaksjon.
Postboks 3214, Oslo.

le med den jugoslaviske regjering om salg av amerikanske landbruksprodukter til dette land for en verdi av 98,3 millioner dollars».

Den 5. nov. kunne man lese følgende melding i N. Y. «Times» datert 4. nov.:

«Jugoslavia anerkjente i natt den nye regjering i Ungarn . . . Belgraregimet tok endelig et offisielt standpunkt til Ungarns situasjonen etter 9 døgn offisiell taushet, ved en kommentar i Tanjung, det offisielle nyhetsbyrået. Kommentaren var å forstå som president Titos synspunkter. Det beklaget at Janos Kadars regjering måtte støtte seg til Sovjettropper for å komme til makten. Men det forklarte intervensjonen med den begrunnelsen at «reaksjonære elementer» var i ferd med å

velte hele det sosialistiske systemet i Ungarn.

Bruken av fremmede tropper for å avgjøre internasjonale saker er i strid med det prinsipielle standpunkt som Jugoslavia bygger sosialismen på og som også burde eksistere i internasjonale forhold. Vi kan imidlertid ikke se bort fra det faktum at bruken av disse troppene var et resultat av en uheldig utvikling».

Så lenge den amerikanske handelsavtalen ennå ikke var undertegnet, holdt Tito munn, men heller ikke lenger. Han begynte atter å tale og i Jugoslavia uttalte han den 16. november følgende om Ungarnskrisen, i følge N. Y. «Times» for 17. nov. 1956:

«Mange spør hvorfor Sovjets intervensjon fant sted. Vi har sagt og vil alltid si, at det er klart vi er imot in-

Forts. s. 7.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Onde tider for falsknere

Det må være en ond ånd som forfølger historieforklærerne og deres forsvarere om dagen. Ikke før har de unge studenter i Trondheim slått et slag for åndsfriheten og med stort flertall stemt ned dem som vil hindre redaktør Lange i å redegjøre for et annet syn på etterkrigsoppgjøret enn det som er fastlagt som rettferd og god juss, før den øyensynlig meget unge og uerfarne mann i Morgenposten plumper i vannet med sine vanvittige beskyldninger mot en rekke aktverdige kvinner og menn i og omkring Forbundets ledelse. Injurianten skrumpet etterhvert synbart for alle inn fra en brølende løve til en temmelig forpjusket skinnfell, som hele Oslopressen — bortsett naturligvis fra Dagbladet, som vel ikke hadde hjerte til å la slike injurier ligge — enten ignorerte eller direkte sparket i.

Men ikke nok med disse katastrofale nederlag. Der har standrettene fra 1945 og utover dømt NS-folk på løpende bånd for fornærmelser mot «vår allierte» Sovjetsamveldet og for å ha pekt på at denne nydelige kompis i kampen for «demokratiet» var ute på rov etter Nord-Norge, og så bekrefter først Bernt Ealøen og nå sist selveste Trygve Lie at påstanden var helt riktig. Bolsjevikene krevet også åpenlyst Svalbard og Bjørnøya og videre tilbød den — kanskje som vederlag — den nødvendige assistanse ved utryddelsen av «krigsforbrytere» uten for mye dikkedarier med kvasidomstoler og Solemjuss. Krigsforbryteren Knut Hamsun burde dog som en konsesjon til kulturen spares for dødsstraff, mente Molotov, og hans norske kumpan Terje Wold trøstet den bekymrede blodhund med at det ikke var helt sikkert «det ble påstand om dødsstraff».

Men også ut av et av de andre gudebildene fra denne galenskapens tid begynner det nå å pible frem rotter og mus. Det gjelder ingen ringere enn selveste statuemannen fra Skansen, Franklin D. Roosevelt. Det viser seg at denne verdensfrelser og Europaforsvarer gikk inn for at sovjetrusserne skulle få overlatt Narvik og Skibotn. Men riktignok sa han det «med sitt mest charmerende smil», som Lie uttrykker det.

Hva blir det så igjen av alt snadret og alle bortforklaringene? Er det ikke riktig som Nasjonal Samling pekte på — og som den norske overkommando også tok konsekvensen av da den etter kapitulasjonen i juni 1940 stilte norske tropper under tysk kommando til forsvar mot russiske angrep — at det var Sovjetsamveldet som var den store trussel mot Norge?

Og er det ikke riktig at det ikke var eksilregjeringens for-tjeneste at bolsjevikene forlot Norge igjen etter at de med den samme regjeringens godkjennelse var sloppet inn der? Trygve Lie erklærte seg, såvidt vi forstår av omtalen av hans bok, villig til å diskutere russiske krav og når bolsjevikene godvillig forlot Nord-Norge i 1945, så var det ikke takket være Londonfolkene, men fordi de hadde så mange jern i ilden annet steds at det ikke var lønnsomt å presse kravet akkurat da, samtidig som den tyske avbrenning av Finnmark la alvorlige hindringer i veien for en hurtig russisk besettelse.

Også en av de andre «allierte» avslørte ifølge Lies uttalelser sitt sanne sinnelag. Polen var frempå mange ganger og antydte «at en eller annen stormakt kunne tenkes å ha interesser i Nord-Norge. Og like påfallende er det at en offisiell polsk brosjyre som ble trykt i London under krigen, slo på at det ville være ønskelig for Sovjet-Unionen å få isfri Atlanterhavshavner i Skandinavia» Det var ikke noen tvil om at polakkene mente norske havner, skriver Lie. Og dette var vel å merke ikke det senere røde Polen.

Slik behandles naturligvis ikke «krigførende» kolleger som en har noen slags respekt og aktelse for. Vår rolle var å spille kjøttstykket som alle de gode demokratforsvarere med Roosevelt i spissen var villig til å slenge i gapet på den russiske bjørn for å redde noe av sitt eget. Og når vi ble tildelt denne rolle, så var det naturligvis også fordi vår stilling

Slik ser han ut

Injurianten personlig, Morgenpostens Nic. Gulbrandsen.

slik Dagbladet presenterer ham for sine lesere. Bildet er formodentlig tatt like før han oppfant kruttet. Dagbladets rolle er å stive av den uheldige injuriant i den bitre time da ettertankens kranke blekhet begynner å innfinne seg.

Nic. Gulbrandsen er som bekjent fra en rekke hold anmeldt til politiet og er av den grunn blitt intervjuet av det Dagblad som er så trofast vokter av det almene vel. Han unnskylder sine injurier med at Folk og Land skal ha injuriert folk. Hvis så var tilfelle går vi ut fra at de som følte sin ære krenket ville ha gjort det samme som Forbundets ledelse: trukket fornærmeren for retten.

Blandkorn

«Det hender så mangt nå omstunder, selv Buskeruds Amt er blitt hendelsesrikt». Det pyntelige organ «Morgenposten» har slått seg på «gul» journalistikk. Ja, ja, «Nød lærer nøgen kvinde at spinde», har vi hørt og metoden skal

som «ikke krigførende» var så åpenbar etter at vårt nøytralitetsforsvar ble avsluttet med den totale kapitulasjon. Det fantes jo heller ingen allianseavtale å ta hensyn til, av den enkle grunn at ingen stat med respekt for seg selv inngår slike avtaler med en stat som har fraskrevet seg retten til ytterligere krigsdeltagelse.

Men hvorledes det nå er eller ikke er med alt dette som syntes så soleklart for de utenlandske makter hver gang det var alvor og ikke propaganda det gjaldt, så bør vi som folk ikke glemme den rolle Roosevelt spilte da det gjaldt å stille de røde forbundsfeller tilfreds med en bit av Norge. Bør ikke statuene på Skansen over denne berømmelige Norgesvenn og Europavenn fjernes hurtigst mulig?

Deutsches Handelskammer in Norwegen

«Direktørbataljonen»

En påstand, som gikk igjen i hver eneste retts sak mot medlemmer av Nasjonal Samling var, at de var seg bevisst at de hadde gjort tyskerne tjenester. Noen forklaring eller noe motbevis nyttet ikke. Tvilen — som er en integrerende del av ethvert retts-samfunns rettergangsordning — kom ikke til orde. Bare denne detalj forteller at rettergangen mot Nasjonal Samlings medlemmer betegnet et retts-anarki.

Da det ved testing også viste seg at den påstand — som gang på gang ble fremsatt i avisenes spalter — at Nasjonal Samlings medlemmer var undermålere, psykopater og hadde små sjelsevner, ikke kunne opprettholdes, så kunne en jo gå den motsatte vei ved å si at «det under rettsforhandlingene hadde vist seg at anklagede var intelligent», og dette tas med som et moment i skjerpene retning.

Om det var bedømmelsen av den intelligenskvote og verdien av de sjelsevner, som alment er gitt demos fra skaperens hånd, som har vært årsaken til at tyskerarbeidere og andre som sto til okkupantens tjeneste på militær- og på tusen andre måter, ble meddelt ansvarsfrihet, så de slapp rettsforfølgelse og konsentrasjonsleir, er ikke lett å si. For en bør vel ikke egentlig tro, at påtale ble unnlatt av hensyn til stemmekvegbestanden for den politiske og partimessige mellemengde skyld?

Men en kategori av tysker-col-laboratorer ville vel med rette bli ytterst fornærmet om en antydde noe om manglende sjelsevner og undermålere — en kategori som tør kalle: direktørbataljonen. Det er medlemmene av Deutsche Handelskammer in Norwegen. Det finnes en Alpha-

ha sine pekuniære fordele.

Ved forestående bokhøst er der bebudet en bok om plantasjedirektør Laurits Sand. Det skal bli meget interessant å få vite, hvilke norske interesser denne mann ivaretok, og hvorledes. Etter alt hva der er opplyst, hadde han Gestapos særlige bevilgning fremfor ganske alminnelige gode nordmenn.

Det er satt i gang innsamling til en statue av avdøde kong Haakon. Den skal reises lengst nord i Finnmark. Den uttalte hensikt med statuen og stedet er den, at den skal tjene som en advarsel til vår nabo der om ikke å gjenta sine bombardemanger av finnmarksbyene i fremtiden.

Bidragyderne tviler selvfølgelig ikke på at statuen vil svare til sin hensikt, men andre vil kanskje minnes Kolingens ord: «Jag har all min tid varit optiker, men det tror jeg dock inte!» Henrik.

betisches und branschenmässiges Mitgliederverzeichnis, som er trykket i Aas og Wahls boktrykkeri, Oslo, med årstall 1943.

Det har sikkert vært en lang ventetid for disse fremragende gode nordmenn å få sine navn offentliggjort som medlemmer av dette særpregede norske selskap med den tyske tittel: Deutsche Handelskammer in Norwegen — selve kriteriet på usvikelig norskdom og ubøyelig motstandsvilje.

Det er et skrift på 135 sider og rummer storparten av økonomiprominensen i landet — de med og uten Ahner på veggen.

Vår lille avis har ikke plass for så mange navn ad gangen, så ventetiden kan bli nokså lang for mange, men er der noen, som skulle mene seg å være særlig fortjent til å bli nevnt blant de første, så skal vi såvidt mulig imøtekomme eventuelle ønsker i så måte. Vi begynner med:

Præsidium

Fr. H. Behrens, direktør, A/S Sydvaranger, Oslo.

O. Evensen, direktør, Den norske Creditbank, Oslo.

Thomas S. Falck, jr., direktør, Det Bergenske Dampskibsselskab, Bergen.

Generalkonsul dr. ing. h.c. Dietrich. Hildisch, Oslo.

Konsul A. T. Holm, i fa. Olaf Holm A/S Ltd., Ålesund.

Kgl. Ung. Generalkonsul P. M. Røwde, Oslo.

Kontrollausschuss

Jens Rølsen i fa. Jens Rølsen & Søn A/S, Oslo.

O. Albrecht, direktør, United Sardine Factories, Bergen.

Mitgliederverzeichnis

Hj. Krag, Kongensgate 2, Oslo.

Kristiania Folkebank, Nytorvet 1, Oslo.

Conrad Langaard, Pilestredet 56, Oslo.

Larsens Pipefabrik, Lillehammer.

Lexow A/S, Ditleff, Fr Nansens Plass 9, Oslo.

Lilleborg Fabriker, A/S, Sandakerveien 54, Oslo

Lyng Johan A/S, Lysholmgården, Trondheim.

Mathiesen-Eidsvoll Værk, Bøn.

Melandsø & Co., Fjordgt. 25, Trondheim.

Meråker Smelteverk A/S, Kopparå.

Moestue A/S, Emil, Skippergt. 38, Oslo.

Moss & Opplands Bank, Moss.

Mustad & Søn, Kongensgate 1—3, Oslo.

Ole Mustad, fabrikkeier, Kongensgate 3, Oslo.

Norges Kooperative Landsforening, Kirkegt. 4, Oslo.

Norsk Sprengstoffindustri A/S, Ø. Slottsgt. 21, Oslo.

Nydalens Compagnie, postboks 354, Oslo.

Olson Alfr. W., grosserer, Vognmannsgt. 3, Oslo.

Fjærn Østby, Akersgt. 7, Oslo.

Porsgrunds Porselensfabrik, Porsgrund.

Håkon Meyer:

Fra Karl Marx til Nikita Krusjtsjov

I forrige artikkel av Håkon Meyer var det falt ut et innledende avsnitt. Vi tar det med som innledning nedenfor. Det omhandler et meget interessant problem i forbindelse med utviklingen i Sovjetsamveldet og bør derfor komme med. Avsnittet avsluttes med en stjerne, og så tar forfatteren opp tråden fra forrige artikkel igjen.

V.

Jordspørsmålet var ennå et åpent problem under Lenins tid. Bønderne hadde tatt jorden under revolusjonen. I tiden straks etter måtte de settes under hårdt press, for å skaffe mat til byene. Da forholdene ble ennå vanskeligere, de store nedslaktingene hadde funnet sted, de dyrkede arealene ble mindre og mindre, bønderne overalt møtte myndighetene med sabotasje, ble det nødvendig å gjøre forbigående innrømmelser. I 1921 gjennomførte Lenin NEP-politikken og

bønderne fikk mulighet for friere handel med landbruksprodukter. Men NEP-politikken forutsatt var, at mens man ga med den økonomiske hånden, strammet man tøylene med den politiske og partiets ubetingede maktstilling ble ikke berørt av de ikke-sosialistiske innrømmelsene. I årene som fulgte utviklet der seg mer kapitalistiske forhold på landsbygden, dugelige, driftige bønder utvidet sine gårder, fikk landarbeidere, solgte og tjente og ble i stigende grad storbønder, kulakker. Resultatet var selvsagt, at den økonomisk sterkere gruppen på landsbygden, fikk en åpenbar anti-kommunistisk innstilling og problemet meldte seg: hvor går veien videre? Etter voldsomme indre diskusjoner slo Stalin fast veien til sosialismen: kollektivbruket. Denne veien var vanskelig å gå, men Stalin gikk den.

Han ble tvunget til omfattende tilbaketog, men han tvang seg frem påny og hele den gjenoppståtte klasse av velstående bønder fikk betale med økonomisk undergang, ja i tusener av tilfelle med tvangsarbeid og død. Landbrukets kollektivisering, som den eneste gyldige sosialistiske løsning på problemet, ble slått fast som et av de staliniske dogmer og allerede den kjensgjerning, at Tito i sin tid ikke uten reservasjon ville anerkjenne dette dogme, var tilstrekkelig til å stemple ham som kjetter.

I 1945 gikk krigen tilende og russerene sto som seierherrer i hele Øst-Europa. Allerede tidligere hadde de

tenkt dem i den rollen de nå fikk tildelt. Det var jo arbeiderklassen, det eiendomsløse, utbyttede og utsiktsløse proletariatet som skulle bli en levende revolusjonær masse og rende utbyttersamfunnene overenne. Men i disse okkuperte land var der ingen slik revolusjonær massebevegelse. Den hadde heller ingen muligheter under militær okkupasjon. Derimot var der kommunistiske partier, hvis ledere oftest var kommet hjem sammen med de russiske troppene. Der var russiske soldater under loyale offiserer og politrukker. Der var russiske spesialister for å undervise i «revolusjonsteknikk». Der var usikre og unnfällende partier av sosialdemokrater, sosialister, småbønder, som man kunne anvende som støttropper og ved intrigenes hjelp avvekslende fange inn og støte bort.

Men fremfor alt var der kommunistiske partiledere, organiserte etter de stalinske prinsipper, overbevist om å være det arbeidende folks eneste sanne førere, overbevist om å ha retten og plikten til å «gjøre revolusjon» med troppenes hjelp. Og så fulgte da en serie «sosiale revolusjoner» uten revolusjonære arbeidermasser, uten arbeidernes slagkraft i bedriftene. «Revolusjoner» gjennomført av intrigante politikere i samarbeid med russiske offiserer og spesialister, som bestemte hvem som skulle anvendes og som skulle slåes ned, hvem som skulle «styre» en tid og hvem som skulle dø, hva som skulle falle og hva som skulle oppstå. Lydighet var et avgjørende krav, fremforalt lydighet mot Stalin og hans dogmer.

Nei, så underlige revolusjoner hadde Marx sikkert ikke drømt om. Og aldri hadde Lenin tenkt seg, at dette skulle

(Forts. s. 6).

NS og organisasjonene

Konkurransen om tysk støtte i et innenrikspolitisk oppgjør

Dosent Thomas Wyller avslører i sin bok «Nyordning og motstand» hva heimefrontens kamp virkelig gjaldt

Dosent Thomas Chr. Wyller har på Universitetsforlaget utgitt en bok «Nyordning og motstand», som er av stor interesse for oss NS-folk fra okkupasjonstiden.

Wyller har satt seg som oppgave å gi en historisk utredning av den politiske rolle organisasjonene spilte under okkupasjonen, og selv om vi som satt midt oppe i den kamp forfatteren skildrer har avgjørende innvendinger å reise mot den fremstilling som gis, så er det ikke desto mindre grunn til å peke på at forfatterens arbeid bør kunne danne utgangspunktet for en fruktbringende diskusjon om ting og forhold som det hittil på mange måter har vært nærmest upassende å beskjeffige seg med i den atmosfære av hysterisk nasjonal selvgodhet som har ruget kvelende over gamle Norge siden 1945.

Nå er naturligvis allting relativt. Hvis forfatterens emne hadde vært et annet enn begivenhetene i okkupasjonsårene, ville en med god grunn ha kunnet peke på at forfatteren til å være en mann som regner seg som en alvorlig og objektiv historisk forsker, har brukt en uttryksmåte og et kildeutvalg som det kan være all grunn til å kritisere. Det er jo direkte nedslående at en historiker fremdeles i 1958 er nødt til å fremføre sine unnskyldninger for at han er for objektiv når han behandler disse emner. Og ikke nok med det, forfatteren sier at han selv har følelsen av «ofte å være gått for langt i å oppfylle kravet» til objektivitet! I den henseende kan jeg berolige ham. Ingen normal leser er i tvil om at forfatteren som han

sier «var — og er — mot Nasjonal Samling og alt hva partiet gikk inn for i okkupasjonstiden». Han later også til på visse punkter direkte å ville bortforklare kjensgjerningene.

Det er da også på dette punkt en har lov til å reise den alvorligste innvending mot forfatterens behandling av et overmåte fengslende og interessant avsnitt i norsk historie, et avsnitt som historieforfalskningens mørke hittil har ruget over. Det er nok så at forfatteren har øst av mange kilder og at han har arbeidet både samvittighetsfullt og alvorlig med sitt verk, men dels er kildene høyst ensidige og i betydelig grad preget av ønsket om etterpå å kaste glans over forhold og begivenheter som ikke var så glansfulle og ærerike i sin opprinnelse, og dels mangler helt et pålitelig og historisk holdbart kildemateriale fra den annen part i den kamp forfatteren skildrer.

I stor utstrekning bygger forfatteren nemlig på dokumenter og vitneforklaringer i den juridiske komedie som kalles etterkrigsoppgjøret til tross for at en alvorlig historiker burde forstå at et slikt materiale har uhyre liten verdi som sannhetsbevis. Like grotesk som domstolenes oppførelsen overfor de «tiltalte» var i disse «moskvaprosesser» like lite egnet er materiale fra disse særdomstoler som historisk kildemateriale. På den annen side kunne forfatteren idag ha skaffet seg et helt annet materiale ved henvendelser til de direkte impliserte.

Idag da gemyttene er falt litt mere til ro og en forhåpentligvis ikke lenger risikere grov sjikane og frihetsberøvelse når en legger frem faktiske kjensgjerninger, er det naturligvis ingen som er mere interessert enn oss dømt NS-folk i at den historiske sannhet kommer frem i hele sitt omfang. Derfor bør også de av våre folk som satt oppe i disse begivenheter omkring kampen mellom NS og organisasjonene, det være seg i forbindelse med læreaksjonen, foreningskontoret, Arbeidssambandet, rikstingsplanene o. l. flittig studere Wyllers bok og gi sine kommentarer til forfatterens fremstilling, som utvilsomt trenger

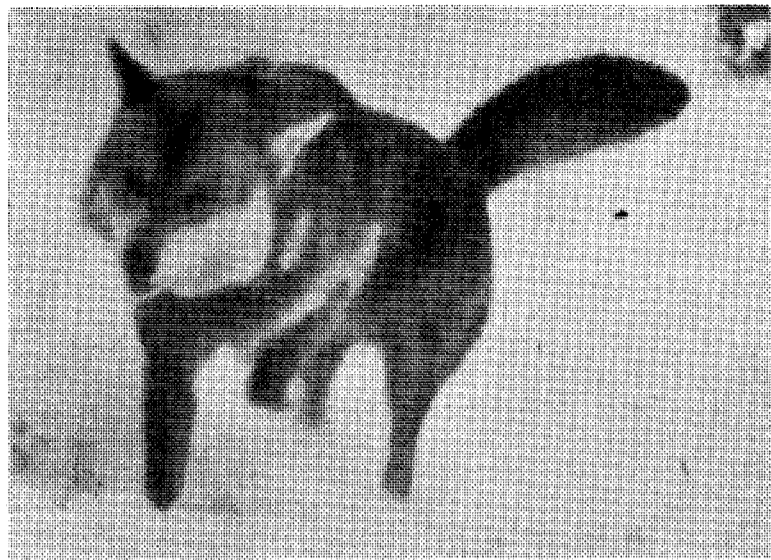
(Forts. s. 6).

Hva gjør de med vårt Europa?

Østområdene forfaller til villsvin- og ulveland

Steppefuglene oversvømmer Schlessien

Etter vår svenske kollega «Fria Ord» gjengir vi litt av en artikkel bygget på betraktninger av den tyske jeger og jaktskribent friherre Gustav von Fürstenberg i tidsskriftet «Svensk Jakt». Friherren peker på det paradiset for jegere som Øst-Europa var før verdenskrigen, med en overflod på vilt og et rikt utvalg av dyrearter. Det var vanligvis de store godseiere som hadde jaktretten og hadde hatt den fra uralders tider. De skjøttet derfor også viltpleien med forstand. Mange storjegere fra Europas øvrige stater gjestet ofte Øst-Prøssen, Polen, Tsjekkoslovakia, Ungarn og i Rumelia de sjøfuglrike områder ved elvenes utløp i Svartehavet.

I folkedemokratiene, for å bruke dette tåpelige ord, er jakten nasjonalisert og «folket» har ikke tjent annet på omveltningen enn at jakten har gått over fra de myrdede godseiere til den nye overklasse i form av partifunksjonærer og byråkrater i forvaltningen.

Ved å jage bort fra disse områder den beste og flittigste jordbruksbefolkning, er veldige områder av Europas mest fruktbare jord lagt ut for feot, samtidig som godsene er blitt til mere og mindre dårlig skjøttede kolkøsser. Den tidligere befolkning av ikke-germansk avstamning er mange steder trukket sammen til vedige industriområder hvor de nå utgjør proletariatet. Den gjenværende befolkning på landsbygden overvåkes naturligvis, likesom hele folket ellers, av hemmelige politiorganisasjoner, og selvfølgelig er det ikke lov til å ha rifle, slik at jakt på storvilt blir umulig. Følgen har blitt at de før så blomstrende jordbruksområder er blitt invadert av villsvin som hurtig har formert seg og øde-

legger de allerede på forhånd dårlige avlinger av rotfrukter. I sin jakt på eksportvarer har myndighetene, særlig i Schlessien felt de store skoger og på den måte bidratt til å om-danne landskapsbildet til trøstesløse stepper. Med denne utvikling har fulgt innflytning av tidligere helt ukjente dyrearter, særlig steppefugler.

Von Fürstenbergs oversikt begynner med Baltikum, hvor han støtter seg til offisielle oppgaver fra de sovjetiske jaktmyndigheter. I henhold til disse har den ekstensive skogskjøtsel, som der synes å være drevet langt, forsumpet omkring 50 prosent av skogområdene. Da omkring 400 000 mann i sine beste år er blitt deportert, har antall jegere også sunket og derved har mange dyrearter blitt begunstiget og har formert seg urimelig.

I Estland har på denne måte for eksempel ulvebestanden øket i den grad at antall dyr som trass i alt ble nedlagt i 1954—55, er 10 ganger så stort som det tall som i 1939 ble regnet å omfatte hele ulvestammen! Villsvinnene har likeledes i store mengder invadert områder hvor de tidligere ikke har vært sett i manns minne. I Lettland har bjørnebestanden tredoblet seg.

I Polen og de tidligere øst-tyske områder — fra de siste ble det fordrevet omkring 9 millioner mennesker av tysk avstamning — har ved uttynning av bebyggelsen likeså store deler av den hevdede jord fått gro igjen. Altslags vilt forekommer der i store mengder og ulveplagen er så besværlig at man motvillig har måttet trykke våpen i hendene på spesielle ulvekommandoer for i noen utstrekning å råde bot på elendigheten. Ulvene har fortsatt vestover gjennom jernteppet og for etpar år siden viste det

seg ulver på Lüneburgheden i Vest-Tyskland, hvor det ikke har vært ulv på kanskje 150 år.

I Tsjekia og Slovakia, og først og fremst da i de deler som tidligere var bebodd av de flittige sudettyskere, vrimler det nå som følge av uttynningen av befolkningen av alskens vilt som en før ikke kunne drømme om. I hele Balkan har bjørn-, ulv og revebestanden øket veldig. Bare i Serbia mener en at bjørnebestanden går opp i 1 000 dyr. Man kan sammenligne det med 250 bjørner som Sverige menes å huse på et område som er fem ganger så stort og med en folketetthet som er en fjerdedel av Serbias, skriver «Fria Ord».

Oversikten gir merkelig nok også endel oppgaver fra selve Russland. De er tydeligvis hovedsakelig hentet fra det velredigerede tidsskrift «Jakt og

Forts. side 8.

Argentinas brev:

Hvorfor er regjeringen Frondizi så passiv?

Mens undergrunnsvirksomheten er så påtagelig

Sensasjonell strid innen partiet U.C.R.P.

Man gjør seg mange spørsmål i Argentina for tiden om grunnen til regjeringens passivitet like overfor det spente statskupp-klima som behersker det daglige liv. Dette problem, som ser ut til å skulle bli en kronisk lidelse for regjeringen Frondizi, har skapt bekymring, ikke bare i gaten, men også i de politiske sirkler og i regjeringen selv. Komplottet, dets hovedmenn, dets formål, strategi og sannsynlige aksjonstaktikk, er blitt grundig analysert av de forskjelligste

politiske retninger, og i åpne og hemmelige regjeringssmøter. Enkelte opposisjonspolitikere har sogar offentlig tatt avstand fra enhver form for kupforsøk, da ethvert sådant under de nåværende forhold kun vil skade nasjonens høyeste interesser.

Innenriksministeren holdt for kort tid siden et hemmelig møte med republikkens guvernører, og samme dag, få timer etter tok presidenten imot guvernørene i sin private residens, hvor han orienterte om den aktuelle situasjon og de

Forts. side 7.

Forgrunnsfigurer i intrigespillet.

Miguel Angel Zavala Ortiz.

Carlos Perette.

Ortiz er av general Lonardis sønn blitt utpekt som en av de hovedansvarlige sivile for at general Lonardi ble styrtet. Konkurrerte for ikke så lang tid siden med Balbin om presidentkandidaturet for UCRP. Perette er Diputado Nacional for UCRP.

Religiøs barneoppdragelse

i kulturstaten Israel

Oppbyggelige interiører presenteres

av kjent svensk journalist

Her hjemme har vi en rekke aviser som ser det som noe av en hovedoppgave å stå vakt om den jødiske statsdannelse Israel. Blant disse aviser finner vi Dagbladet i forreste rekke. I Sverige slutter naturligvis Bonnierorganet Dagens Nyheter de demokratiske rekker. Dette bladspikeukjente sjefredaktør Herbert Tingsten har etter et besøk i Israel erklært at det i kulturell henseende fremtrer som en mønsterstat for hele Vesten. Ellers gjør jo israelske kulturattachéer og andre vandrende israeliter sitt beste for å fremstille Israel som sivilisasjonens oase i araber- verdens mørke ørken. Blant annet i Unge Høyre-forenin-

ger. Og i Aftenposten, hvor bladets medarbeider Hydle har gitt pussige kulturglimt fra det forfjettede land.

Imellom faller det imidlertid — formodentlig ved et ulykkestilfelle — andre glimt av lys inn over forholdene i dette kulturland. Når vi nevner at nedenstående lille kulturskildring stammer fra Dagens Nyheteres kjente medarbeider Agne Hamrin og har vært trykt i dette blad, så kan vi kanskje regne med at skildringen står til troende også for dem som ellers ville ha kalt det ondsinnet propaganda. Hamrin skriver:

«Kring borden sitter rader av småpoikar (med var sitt hæfte framför sig. Bleka barn vilkas kroppar aldrig brynts av Palestinas slösande sol. Har de någonsin varit ur kläderna för att bli tvätade? Rytmiskt vaggas de med överkroppen upp och ned, upp och ned, kvart efter kvart för-går och den enformiga rörelsen upphör inte. De långa spirallockarna vid öronen svänger i takt med kroppens evinnerliga bygningar. Pojkarna är till den grad fördjupade i sitt förehavande att de knappt märker främlingens inträde. Och den unkna luften fylles av de spåda rösterna, som utan att förtrötta rabblar de helige skrifterna, sida efter sida. Dessa åttaåringar har redan hunnit långt. Utan att stappla för-mår de läsa utantill kapitel efter kapitel ur tora — bara någon enstaka gång kastar någon av pojkarna en kontrollerande blick på den uppslagna texten.

Den rödskäggige läraren ser belåten ut — drillsergeantens belåtenhet.

— — —
Vad man bevittnar är en raffinerad psykisk tortyr av barn, och det skrämmande är att denna tortyr sker i religionens namn. Pedagogiken som tortyr-instrument firar här en triumf som fyllar läraren med segrarens stolthet och åskådaren med vämjelse.

När dessa småpoikar har gått igenom denna tortyrskola — vilken de väl inte ens uppfattar som sådan, eftersom de inte känner någon annan sorts skola — och absolvert sin examen, kan de i det stora hela bara en sak: monotont rabbla upp innehållet i tora och de viktigaste partierna av den oöverskådliga talmudlitteraturen. Om människornas värld utanför Mea Shearims, trots att murarna rivits, isolerade ghetto vet de ingenting. Världshistorien är för dem detsamma som det judiska folkets fortidshistoria sådan den återges i Gamla testamentet. Deras geografiska

(Forts s. 7).

Fra Karl Marx til Nikita Krusjtsjov NS og organisasjonene

(Forts. fra s. 4).

være «den førende rolle» som partiene skulle overta!

Stalins herredømme i Sovjetsamveldet hvilte sikkert ikke lenger på folkets bevisste tillit og tilslutning, han hersket despotisk over folket og hadde fratatt det alle fri- og rettigheter. På samme sett ble Stalins revolusjoner etter 1945 en serie revolusjoner over disse lands arbeidende folk, som bare gjorde tjeneste som hjelpetropper når de ble innkalt til dette bruk. Her førte Stalin sin revolusjonslære frem til et nytt dogme: revolusjonen som resultat av samarbeide mellom den militære okkupasjonsmakten og og det av okkupanten innsatte herskende parti. Dermed fikk folket hva det skulle ha og hadde å være tilfreds.

Også dette overraskende dogme kom derfor å høre stalinismen til: det er partiets revolusjonære rett å gjennomføre maktovertagelsen med alle midler, også i kamp mot det arbeidende folk, som det sier seg å representere. Så godt som overalt begynte disse omveltninger med et samarbeid mellom kommunister, sosialdemokrater, sosialister og agrarer — men overalt bare for at kommunistene skulle få anledning til å utnytte og kompromittere disse partier. Og overalt endte de med kommunistenes herredømme, med undertrykkelse av medarbeiderne og undertrykkelse av arbeiderne.

Nå fullbyrdes den nasjonale og sosiale frihetskamp, som i alle disse land hadde kostet så umåtelige uegennyttige ofre, den Lenin hadde drømt om å få føre frem. Allerede Lenin hadde ført den frem til et uinnskrenket partidiktatur under trykket av vanskelighetene under kampens år. Nå førtes den frem til opprettelsen av et fremmediktatur over alle disse land, utøvet av diktatoriske partier, støttet av militære okkupasjongtropper og utøvende et diktatur, like meget over dem, som skulle gi dem deres sosiale basis, som over dem, der var deres åpne fiender. Og snart begynte også disse «revolusjoner» å ete sine barn. Motstandere og medarbeidere styrtes og ble skutt, og grupper av kommunistiske partiledere og regjeringsmedlemmer vandret ut og inn av rettssaler, fengsler og til henrettelsesplassene.

Slik var den arv, som Nikita Krusjtsjov overtok.

For mange, som hadde opplevet Stalins despoti og for-

følgelsesvanvidd i hans nærhet var det etter hans død et selvfølgelig behov for å knuse hans autoritet. Det var nødvendig for å få handlefrihet. Og Krusjtsjov som selv hadde vært med å skape den verden han overtok, ville ha frie hender for en nyorientering. Kanskje hadde han en påtrengende følelse av, at man hadde alliert seg med mye pakk både i og utenfor Russland. Han ville ha frie hender til atter å søke samarbeid med Tito, sende Radosi og Gerø i deportasjon, gjøre innrømmelser til Gomulka, liberalisere debatten om fremgangslinjene, de stalinske dogmene og den stalinske praksis.

Men vendepunktet kom fortore enn tenkt og hadde han gått videre, ville etter all sannsynlighet følgene av hans liberaliseringspolitikk blitt ennå mer skjebnesvangre. Liberaliseringen under den korte Imre-Nagy-perioden i Ungarn førte til en veritabel revolusjonær reisning av arbeiderne og de unge intellektuelle, en innsats for å vinne nasjonal, sosial og politisk frihet, — selvsagt ikke for å gjenopprette kapitalismen eller de feudale samfunnsformene, som hadde hersket i Ungarn. En revolusjon for å gi folket noen av de fri- og rettigheter, som sosialismen hadde forespeilet det. Og her gikk den gamle kommunisten Imre Nagy i en felle, tross 20 års færetid i Stalins Russland.

Om Krusjtsjov var den som bestemte, at revolusjonen skulle slåes ned med russiske fanks, om det var ham som senere bestemte om henrettelser og hevn, vet vi ikke — men begivenhetene fant sted i hans navn. Og her braktes Stalins lære frem til den endelige fyllybyrdelse. Her kan det kommunistiske partis program formuleres klart: 1) ubetinget lojalitet og underordning under Kreml, d.v.s. ubetinget lojalitet mot de sosiale retningslinjer som Kreml fatlegger og ubetinget underordning av alle nasjonale interesser under Kremls interesser. 2) Uinnskrenket herredømme for det under Kremls kommando stående kommunistiske parti. 3) Ingen rettigheter til de revolusjonære, representert av arbeider- og soldaterrådene og de intellektuelle organisasjonene, som krever frihet og medbestemmelsesrett.

Med henrettelsene av Imre Nagy, Pal Maletier o. fl. og den livsvarige dommen over den tidligere statspresidenten Zoltan Tildy ble sluttstreken satt for Krusjtsjovs liberale

periode. Samtidig innledet han de nye angrepene på Tito, imperialismens lakei og trojanske hest. Så nå tramper han besværlig i Stalins store fotspor.

Om Nikita Krusjtsjov ikke var fange i denne karikatur av en sosialistisk dogmatik, skulle han kunne lære meget av Tito. For Tito har forstått, at den gamle imperialismen raskt har gått mot sin undergang i dette årtis Europa. Han vet og ser at Europa og Amerika er villig til å akseptere og gi sin støtte også til sosialistiske oppbyggelsesplaner — om man bare forøvrig kan komme frem til et fredelig samliv mellom statene. Marx', Lenins og Stalins dogmer og den absolutte og uforsonlige kampen og fiendskapen mellom en døende kapitalisme og en revolusjonær sosialisme, er ikke lenger basert på virkeligheten. Likesom den europeiske imperialismen går tilgrunne, så har også den frie kapitalisme i Europa overalt måttet bøye seg for statsinngrepene. Kapitalismen var engang en tesse og sosialismen dens anti-tese — men Europa er for lengst inne på syntesens vei.

De sosiale formene i Sovjetsamveldet og i satelittstatene er ikke til hinder for at partene Øst og Vest kan forstå hverandre og møtes i samarbeide, på samme sett som tilfellet er med Titos Jugoslavia. Men Østen er fengslet i dogmatikens lærebygning og ser ikke lenger virkeligheten for bare troessetninger. Og det sterkeste, mest urokkelige dogme som hindrer virkelighetsorienteringen, er overbevisningen om at det er en moralsk, historisk og sosial plikt med alle midler å påtvinge levende mennesker døde læresetninger, som fratrar dem deres frihet, senker deres levestandard, dreper deres livstro og som de ikke vil leve under. Derfor skaper også det diktatur som Krusjtsjov idag representerer, opprørske, revolusjonære masser. Slik som det var i Russland 1917. Slik som vi ble varslet om dem i Berlin 17. juni 1948. Slik som de sto frem i Ungarn revolusjonsdagene 1956. Til den kommende sosiale revolusjon i Øst-Europa, det er revolusjonen mot Kremls diktatur.

Vår bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktørene privat.

(Forts. fra s. 4).

både utdyping og korreksjon. Det sier seg selv at «Folk og Land» gjerne gir plass for slike betraktninger av historisk betydning og verdi.

Det er naturligvis ikke overkommelig for en enkelt mann i en enkelt artikkel eller to å komme inn på alle sider av forfatterens arbeid, som omfatter hele 372 sider. Undertegnede vil da også — uten om noen rent generelle betraktninger — vesentlig holde seg til de områder som han personlig kjenner og kan uttale seg om som medaktør, det vil da i første rekke si arbeidslivets organisasjoner: LO og Arbeidsgiverforeningen. Det får så bli andres sak å medvirke til at sannheten kommer frem når det gjelder andre begivenheter som omtales i boken.

Det som i første rekke springer i øynene når en leser Wylers fremstilling av okkupasjonstiden, er dette besynderlige at hele kampen aldeles ikke er noen kamp mellom en norsk motstandsfront og okkupasjonsmakten. Snarere tvertimot! Organisasjonene førte sin kamp utelukkende på indrepolitisk basis mot Nasjonal Samling og søkte stadig å engagere den tyske okkupasjonsmakt, representert ved rikskommissariatet, på sin side i denne kamp. Det samme gjorde naturligvis også Nasjonal Samling der hvor forholdene tilsa det. Eller som forfatteren selv uttrykker det:

«Organisasjonenes holdning ble diktert av deres syn på Nasjonal Samling og partiets planer og aksjoner, ikke diktert av den tyske politikken i sin alminnelighet. Organisasjonenes mål ble å bekjempe Quislings nyordning, ikke den tyske krigspolitikken. I den grad Quisling var et tysk redskap — det var slett ikke alltid tilfellet — gjaldt motstanden indirekte også partiets oppdragsgivere».

Og videre:

«Organisasjonenes mål ble ikke i første rekke å delta i storkrigen, men å hevde en sivil motstandsvilje i den norske borgerkrigssituasjonen».

Nå var denne holdning naturligvis ikke besynderlig ut fra det faktiske forhold dengang begivenhetene ble utspillet. Det er etterkrigstidens grove historieforfalskning som gjør at kartet ikke stemmer med terrenget. Krigsdeltagelsen for Norges vedkommende var avsluttet i og med den totale kapitulasjon, noe alle norske aviser innen og utenfor de besatte områder registrerte, og

derfor fikk også den politiske kamp etterpå form av et oppgjør mellom de gamle partipolitikere etterfølgere i organisasjonene og de nye tanker og ideer om statsstyre som Nasjonal Samling representerte. Forsåvidt er hele Wylers verk et nytt og sterkt bevis for riktigheten av det vi dømt NS-folk hele tiden har hevdet: at Norge som stat iallfall ikke var krigførende etter 10. juni 1940. For alle organisasjonene kan vel heller ikke i likhet med våre høyeste militære myndigheter ha trakkert dørene ned hos den grumme fiende for å få samarbeide med ham midt under krigføringen? Slikt noe fremtrer som åpenbart historisk nonsens. Selv om forfatteren — i likhet med sine historieforfalskende kolleger — søker å røklegge affæren med tåkede ord uten dekning i historiske kjennsgjerninger, slik som når han sier: «I juni måned — etter at kamphandlingene på norsk jord var avsluttet i og med den norske kapitulasjonen i Nord-Norge».

En annen hovedinnvending mot boken som historisk verk betraktet, er at forfatteren — riktignok under noens sjelekval — setter likhetstegn mellom organisasjonene og de enkeltpersoner, som i stor utstrekning selvbestalt, opptrådte på vegne av de faktisk umyndiggjorte medlemmer. Ingen kan i dag si med historisk sikkerhet hvor medlemmene sto dengang begivenhetene ble utspillet. Noen tall i forbindelse med utmeldingsaksjoner sier naturligvis ingenting i den henseende. Dels fordi de store prosenttall alltid skriver seg fra de små organisasjoner, hvis medlemmer lettest kunne settes under press. Og dels naturligvis fordi også forfatteren må innrømme at det forelå slikt press. Jeg siterer:

Den nødvendige porsjon press ble også lansert her: hele parolensystemet var fra en side sett intet annet enn et pressmiddel.

Iblant ble det brukt sterke skyts i form av trusler mot den som ikke fulgte ordre».

Når forfatteren forteller om den tvang NS utøvet mot organisasjonene, ville det etter min mening være mest historisk korrekt å slå fast at Koordinasjonskomiteen og andre illegale organisasjonsledere var dyktigere når det gjaldt å skremme og terrorisere organisasjonsmedlemmene enn Nasjonal Samling i dette indrepolitiske oppgjør mellom gamle og nye former.

Og det ville også være rik-

Religiøs barneoppdragelse

(Forts. fra side 5)

begrepp er fixerade till bibliska namn på länder, floder, berg och städer. I de naturvetenskapliga ämnena är de praktiskt taget alfabet. Deras språkkunskaper är begränsade till hebreiskan. Deras uppfattning av seder och bruk, av rätt och rätt, av vad som är tillåtet och förbjudet, deras moralbegrepp, är bundna vid Mose lag.

Ingenting är underkastat debatt i dessa toraskolor, allt är självklart, en gång för alla fastställt av Lagen, den höga, stränga, obevekliga och oföränderliga som Jahve genom sin tjänare Moses gav åt sitt egendomsfolk som en oförytterlig och fruktansvärd gåva. Ingenting av verklig vikt och betydelse har hänt sedan den historiens gryningstimma när den store folkledaren steg upp på Sinai berg för att ur Guds hand mottaga Lagens tavlor. Mänsklighetens öden och äventyr på historiens upprörda hav är bara vågornas likgiltiga skum.

Det är i en sådan statisk värld människorna i detta Mea Shearim lever, och skolundervisning är här detsamma som en pedagogisk drill, vars enda syfte är att, medan deras sinnen ännu är mottagliga och elastiska, böja barnen under Lagens bud. Skuggan från Sinai ligger tung och mörk över Mea Shearims hundra och en toraskolor.

Det er en del israël-beundrere blant de hjemlige presseorganer — i første rekke Dagbladet — som er sterkt opptatt av å få avkristnet den

norske skole. Merkelig nok er det samme tilfelle med den svenske Israel-beundrer Dagens Nyheter. I den forbindelse sier vår svenske kollega «Fria Ord» følgende kloke ord:

Ville det ikke være riktig om herr Tingsten og Dagens Nyheter først tok sikte på å «sivilisere» religionsundervisningen i toraskolene? Overensstemmende med prinsippet «charity begins at home».

Det ville være så meget mere velgjørende som det kunne virke som en positiv forholdsregel mot visse av de faktorer som kan fremkalle en ulykkelig antisemitisme. Saken er nemlig den at disse toraskoler, som karakteriseres så riktig av DN-medarbeideren — er planteskoler for de blivende rabbinere. Eller med andre ord: De barn som i toraskolens drill blir ansett som de mest begavede får siden fortsette sin utdannelse for å innprente den ortodokse lære blant jøder i forskjellige land til saken, at selv meget «frigjorte» jøder med liten religiøs innstilling nærer en mere eller mindre forretningsmessig aktelse for disse ortodokse synagogelærere, som fra barnsben av er blitt innprentet at «verdenshistorien er det samme som det jødiske folks fortidshistorie, slik den gjengis i det Gamle testamentet» og at ingen andre moralbegreper gjelder enn den som Moses fastsatte for Jahves eget folk.

tig i historisk synsvinkel å slå fast at i denne kamp mellom selvbestaltede illegale organisasjonsledere og ledere innsatt av Nasjonal Samling, representerte ingen av partene demokratiske tropper. Så udemokratisk var faktisk hele den heimefrontbevegelse som vokste fram av denne kamp om organisasjonene, at det bare var med nød og neppe demokratiet lot seg redde i 1945. I den henseende hadde den såvisst intet den skulle ha sagt Nasjonal Samling!

Her er det forresten naturlig å gjøre et lite sidesprang og spørre seg selv om hele forfatterens problemstilling overhode er riktig. Var alle disse organisasjoner som forfatteren kaller de «frie og frivillige sammenslutninger» virkelig så fri og frivillige som han vil det ha det til? Var legeföreningen en slik frivillig organisasjon? Og var LO det? Og hadde enkeltmedlemmene f. eks. i fagforbundene noen faktisk mulighet for å gjøre sin mening gjeldende i det velsmurte organisasjonsmaskineri som ble ledet av profesjonelle fagforeningsfunksjonærer?

Det er i denne sammenheng fristende å nevne en

historie i forbindelse med Murerforbundets mangeårige elskelige, og tross all marxistisk påvirkning gjennom årene dypt nasjonale, formann Schultz. Schultz sluttet seg til Nasjonal Samling og ble også oppnevnt som forbundets kommissariske leder. Noe som vakte misnøye hos hans medstyrende i forbundet. De sa til Schultz at det ikke var riktig dette at bare han skulle ha noe å si. Men da slo gamle Schultz i bordet og sa: — Si meg: når er det noen annen som har besteint i Murerforbundet enn jeg!

I en ny artikkel skal jeg komme nærmere inn på den rolle LO og Arbeidsgiverforeningen spilte i denne politiske kamp om organisasjonene. Det kan i den forbindelse være interessant allerede straks å notere seg at Arbeidsgiverforeningens vesentlige kampinnsats besto i å søke å hindre arbeiderne i å oppnå lønnskompensasjon. Det har da heller ikke vært mulig selv for en så elskverdigg og forståelsesfull historiker som Wyller å gi noen fyldestgjørende forklaring, enn si unnskyldning sett fra

Argentinaabrev

(Forts. fra s. 5).

store vanskeligheter regjeringen står stilt overfor. Til tross for dette fortsetter regjeringen offisielt med å ignorere undergrunnsvirksomheten og folk gjør seg mange spørsmål om hva som ligger bak denne likegyldige lemfeldigheit fra regjeringens side.

Skyldes de for eks. alt for stor selvtilit? Eller fullkommen sikkerhet om at de økonomiske faktorer øver et press til fordel for et stabilt, konstitusjonelt styre? Er man materielt ute av stand til å slå ned undergrunnsvirksomheten å la nåde gå for rett, for detten? En stoisk beslutning om ved å bevare enheten så noenlunde — med fare for å tappe eget hode? Eller simpel strategi for å utmatte motstanderen og samtidig demonstrere dennes smålighet i forhold til regjeringens egen storslagenhet?

Det er for øyeblikket umulig å si hvilken av disse gjetinginger som kan ha mest for seg. Det eneste som er sikkert er at konspirasjonen eksisterer og at den fortsetter, mens regjeringensynes å snu hodet, den andre vei for ikke å se den.

Det siste sjokk på området har UCRP-politikeren, dr. Araya, skapt. Han har gått til politianmeldelse av dr. Horacio Sueldo for dennes plottavsløringer forleden, noe som i og for seg ikke er det minste sensasjonelt. Det er dr. Arayas motiv som har vakt oppsikt. Han er hårdnakket motstander av Frondizi, men betegnes som tilhenger av det rene spill. Det han vil forårsake med sin politianmeldelse er en veritabel utrenskning av alle konspiratører og kupmakere innen partiet UCRP, slik at dette parti kan gjenoppstå med ledere som holder seg på legal og konstruktiv grunn. Slik som forholdene imidlertid ligger an er det liten grunn til å tro at aksjonen vil oppnå sin hensikt. Frondizi, som rettelig burde ha vært den fremste aktør i dette oppgjør, er nå i den behagelige situasjon at han kan sitte som tilskuer og se sine opponenter rydde markens politiske ugress for seg.

S.

Averter i FOLK OG LAND

de «gode nordmenns» synspunkt, for organisasjonens manglende «nasjonale holdning».

Siegfried.

Er Tito kommunist -

(Forts. fra side 2).

tervensjon og bruk av fremmede militærtropper... Men er det så at intervensjonen reddet sosialismen i Ungarn, da kamerater, må vi være istand til å si at skjont vi alltid vil være imot intervensjon, så var Sovjetintervensjonen nødvendig».

«Legg merke til» skriver avisen «Common Sense», at Tito bruker uttrykkene «sosialist» og «sosialisme» når vi ville bruke «kommunist» og «kommunisme». Og bladet fortsetter: «Man ser altså at Tito, i strid med det polske, det ungarske og andre folks ønske om å få sin frihet, anerkjenner bruken av fremmed (kommunistisk) intervensjon for å undertrykke disse gudgitte ønsker, og bevare de respektive kommunistregjeringers makt over disse folk.

Når Tito taler om frihet er det åpenbart at han mener frihet for kommunistpartiet og den regjeringen det kontrollerer til å undertrykke og dominere folket. Det er sørgelig at våre utenrikspolitiske ledere viser seg ute av stand til å forstå forskjellen mellom Titos standardkommunistiske ide om frihet og det som vi mener med det...

Tito, desertøren, som vi reddet i mai 1944, og redder nå om igjen etterat Stalin vendte seg mot ham i 1948 (skjont Tito aldri har vendt seg mot kommunismen), er nødt til å fortsette som kommunist. Ellers vil han bli fjernet. I et fritt valg ville det jugoslaviske folket kvitte seg med ham snarest. Det vet han, og derfor vil han heller aldri holde noe slikt valg.

Han er nødt til å gjøre felles sak med verdenskommunismen, med Sovjet, og det synes for oss, som jo før våre utenrikspolitiske ledere forstår det, jo bedre vil det være for oss og for verden. Hvorledes kan resten av verden, inklusive de hundreder millioner i undertrykte land, få noen tiltro til våre antikommunistiske erklæringer, når vi fortsetter å understøtte Tito, som vi har gjort til en kommunistisk verdensskikkelse?

Et besøk av Tito i Washington ville være en voldsom prestisjeseier for ham personlig,

og det ville være en seier for verdenskommunismen. Det ville også være det siste håp som brast for de umåtelige menneskemasser som lever i elendighet i kommunistslaveriet, men som har holdt håpet oppe om en dag å få friheten tilbake ved vår hjelp. Vår handlemåte i den ungarske situasjon må ha vært en stor skuffelse for alle disse menneskene som har holdt håpet om friheten levende i sine hjerter. La oss begynne å bygge dette håpet opp igjen», skriver «Common Sense» til slutt, «ved å la Tito få vite, en gang for alle, at han aldri vil bli buden til Washington!»

Kjøp Hedems beste

Prost A. E. Hedem: Historieforfalskning og rettsskandale.

Send oppgave til oss over folk som bør ha den — og beløpet kr. 3.00 + porto pr. brosjyre over giro 15028, Forbundet, Boks 3214, Oslo. Vi ekspederer brosjyrene direkte herfra. La denne brosjyre bli spredt like hurtig som de foregående.

Hvem kan skaffe

bøkene «Den store Bøigen» av Nybø og «Zions vises protokoller»? Bill. i ekspedisjonen mkr. «Bøker».

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Skyvestiger oljet m/ caddimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

TEL. 66 89 17, part. 67 07 79

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Annelise Parow

TANNLEGGNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Leilighetskjøp

Ubetydelig brukt Everest regnemaskin med kreditsaldo, automatisk desimalforskyvning, 12 siffer, 1 års garanti, tilsalgs for kr. 1950.— + 20 prosent.

BERTEL BRUN

Tlf. 60 66 82 — Postboks 40 17 Oslo.

USA har lært kunsten -

(Forts. fra s. 1).

japansk kodetelegram som meddelte tid og sted for det senere kjente angrep på Pearl-Harbour. De militære sjefene i Pearl-Harbour ble ikke varslet. — Angrepet kom derfor overraskende og ble et forferdelig sjokk for U.S.A., men det hadde som resultat det Roosevelt og hans likesinnede håpet på: Det reiste en bølge av hat mot Japan—Tyskland og skapte det solide grunnlag for en populær krig. U.S.A. var overfalt, ikke sant? Og de amerikanske mødre så formentlig derfor med stolthet guttene trekke i uniformen for å redde det fredselskende demokrati fra bandittenes klør.

Mao Tse Tung.

Mc Carthy har i sin bok «America's Retreat from Victory» (oversatt til dansk under titelen «Den forspildte Seir») fortalt endel om dette telegrammet:

«Hovedvidnet angående Wind-telegrammet, kaptein Safford, ble særlig hårdt gått på klingen (i Undersøkelsskomiteen angående Pearl Harbour), men holdt urokkelig fast på sin fremstilling at Wind-telegrammet var blitt mottatt, at han hadde avkodet det og sett at det ble avlevert til hans overordnede».

Wind-telegrammet, skriver Mc. Carthy, var et japansk kodetelegram om tiden og stedet for japanernes angrep.

Videre:

«Da Safford ble innkalt som vitne for kongressens Undersøkelsskomite 1. februar 1946, innledet han tross det press det var lagt på ham, sin redegjørelse med de jevne ord: «Det var et Wind-telegram. Det betød krig — og vi visste at det betød krig».

Han forklarte videre at Wind-telegrammet var en del av en japansk radioutsending av oversjøisk stoff fra J.-A.-P. i Tokio torsdag 4. september 1941 kl. 8.30 om aftenen. Washington-tid.

Det hører med til bildet at Wind-telegrammet var blitt tilintetgjort like før Pearl-Harbour-undersøkelsene etter direkte ordre fra generalstabssjefen, general Marshall. — som senere har fått fredsprisen.

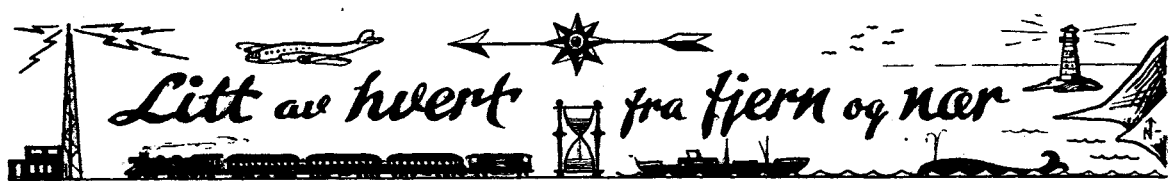
På denne måte kom altså U.S.A. med i 2. verdenskrig og krisen i Formosa-stredet tyder på at statene nok en gang vil forsøke den romerske metoden med å la seg selv bli overfalt så de kan få istand en populær «forsvarskrig» som etterhvert alle dets venner også kan bli blannet opp i.

Situasjonen er jo den at ca. 200 km. fra fastlandet på øya Formosa sitter de kinesiske

nasjonalister under marskalk Ching-Kai-Chek og lover på at de skal gå iland på fastlandet og gjenerobre det røde Kina. Nasjonalistene teller en befolkning på 10 millioner, mens det røde Kina har 375 millioner innen sine grenser. Chiang-Kai-Cheks tropper er noe slikt som 300 000 mann; mens det røde Kina har et ukjent antall millioner.

Chiang-Kai-Shek har i øyeblikket ca. 100 000 mann på øyene Quemoy og Matsu, som begge ligger noen få kilometer fra fastlandet og altså innen rekkevidde av det røde artilleri inne på fastlandet. Avstanden mellom disse øyene og Formosa er ca. 200 km. — Chiang-Kai-Chek som holdes oppe av U.S.A. har formentlig tenkt å bruke Quemoy og Massu som utgangspunkt for en landgang på fastlandet, men er for sent ute så de røde er klar til å ta imot ham. Situasjonen er derved meget pinlig for nasjonalistene idet 100 000 mann trenger masser av både mat og ammunisjon, noe de neppe kan få noe større av da det røde artilleri skremmer tilførselsfartøyene vekk. Fortsetter det slik som det er begynt kan de 100 000 bli nødt til å kapitulere, hvilket vil bety slutten på Chiang-Kai-Chek på U.S.A.'s drømme om Chiang-Kai-Chek som herre over Kina.

Det eneste som kanskje kan redde situasjonen for Eisenhower og Dulles er en atomkrig mot Kina. Men da en såkalt sivilisert verden ikke kan godta et regulært overfall, gjelder det om å få de røde til å begynne. Det er derfor U.S.A. ikke godtar Kinas 12-milsgrense, og det er derfor amerikanske krigsfartøyer følger de nasjonalistiske konvoier helt inn til 3-milsgrensen i det stille håp (?) at de røde artillerister kunne slompe til å skyte feil og treffe en amerikaner. For da vil overfallet være en kjennsgjer-

KONGELIG JERNTEPPE

Morgenposten er ikke akkurat kjent for sin pålitelighet — jfr. de mange injurierprosesser bladet har pådratt seg i forbindelse med sine absurde beskyldninger mot en rekke navngitte tidligere NS-folk — så vi får håpe at det ikke snakker sant i den historien det gjengir om Kong Olav heller. For vi kan ikke tro at Kongen hverken vil eller har lyst til å være uforskammet mot en NATO-partner på en så besynderlig måte. Men her er altså historien i bladets gjengivelse:

Kong Olavs tysk-kunnskaper sviktet med demonstrativ plutselighet da han under sitt besøk i København torsdag ettermiddag mottok den tyske ambassadør der.

Kongen hadde like før konversert ubesværet på tysk med

ning. Og fortsettelsen er opplagt. For sjefen for 7. amerikanske flåte i Formosa-stredet har sagt, at visstnok har flåten lite sprengstoff ombord, men til gjengjeld har den massevis av helvetesbomber.

I sine propagandataler sier Eisenhower at øyene Quemoy og Matsu ikke tilhører den kinesiske folkerepublikk hvilket selvfølgelig ikke er riktig. Det kan man overbevise seg om ved å se på kartet. Han sier ennvidere at krisen skyldes det røde Kina som vil bruke makt for å skape en rettferdig løsning, mens amerikanerne ikke har slike onde hensikter. Det er ikke derfor de har sendt en hel krigsflåte rundt halve jordkoden.

Jeg kommer i denne forbindelse til å minnes en historie om Bjørnstjerne Bjørnson: Dikterhøvdingen var engang tilstede på et politisk møte hvor en av hans politiske motstandere tolket skriften for sine tilhørere da disse plutselig fikk høre følgende inderlige hjertesukk fra den store dikter:

«A Gud hvor deilig den mannen lyver!»

Når talen er om amerikanske krigsprovokasjoner bør man ikke glemme de mange amerikanske militærfly som dumper ned over russisk eller kinesisk område. — Amerikanerne har fremragende flyvere. De flyr ikke feil. Hvorfor blir de beordret inn over forbudt område? Det har jo meg bekjent ennå ikke hendt at et sovjetrussisk eller kinesisk fly er ramlet ned over Amerika.

den ungarske ambassadør under ettermiddagens mottagelse for de utenlandske diplomatiske representanter i København.

Men da den nyutnevnte tyske ambassadør, Gerhard Feine, kom frem til Kongen, spurte denne:

— Taler De engelsk eller fransk?

Feine valgte engelsk.

FIN FOREDRAGSHOLDER

Ellers har danskene også hatt en annen seleber gjest som snakket tysk. Den ikke ukjente tyske «patriot» og kirkepresident D. Martin Niemöller var for en tid siden hovedtaleren ved et kirkemøte i Viby. Det er den samme Niemöller som for en tid siden antydte at det kunne være tilrådelig å motarbeide Tysklands vepning med atomvåpen på den måte at en delte sovjetrusserne hvor raketbasene i Tyskland ble anlagt! Hvis det går slik som det nå ser ut til, at den danske regjering også tar imot atomladninger til sine raketter, så kanskje herr pastor Niemöller finner ut at bolsjevikene bør få oppgaver også over de danske raketbaser, hvis de da mot formodning skulle trenge slike opplysninger fra andre enn sine egne femtekolonere. Men merkelig nok er det ingen bak jernteppet som søker å hindre en atomkrig med lignende underretninger til Vesten.

OGSA HER

Den iherdige sporhund Dagbladet har oppdaget at rasehatet herjer også her hjemme. På en skole er en ung jødegutt blitt sjikanert av sine skolekamerater og dessverre var det ikke mulig for bladet å påvise at de små rasehatere hadde vært under «nazistisk påvirkning». Sant å si var visst det motsatte tilfelle. Isteden skylder da bladet på kristendommen: «Den ensidige og snevre kristendomsundervisning vil alltid skape grobunn for intoleranse og rasehat». Så når alt kommer til alt så er Himmler, Berggrav og Alex Johnsen og alle de andre en alen av samme stykke.

OGSA NOEN LANDSSVIKERE

Fra Rumenia meldes gjennom Euroform at den evangeliske prest dr. Konrad Möckel og 800 troende er arrestert i løpet av juli måned fordi de hadde dannet en krets i Hermannstadt, hvori en behandlet «problemet med det tysktalende mindretall».

FREMDELES PARTISANKAMPER I RUMENIA

Den rumenske eksilavis «La Nation Roumaine» meddeler at den rumenske hærs offisielle organ i sitt siste nr. forteller at fire medlemmer av hæren er falt i kamp mot «banditter og kulakker». Denne løsmunnethet kommer vel avisens ledelse dyrt å stå siden det er strengt forbudt i Rumenia å omtale at det fremdeles pågår partisankamper.

FIN FREDSTALER

Oslo har hatt storveies besøk igjen. Denne gang er det ingen ringere enn Ilja Ehrenburg som har vært her og talt fredens sak. Mens tilhørerne lyttet henført til denne nydelige fredsprofet var det kanskje noen andre som tenkte med gru på dengang den samme Ilja Ehrenburg slapp redslene løs i Øst-Tyskland med sitt opprop til sovjetsoldatene om ikke å spare de tyske kvinner.

Hva gjør de -

(Forts. fra s. 5).

viltpleie», et russisk møtstykke til «Svensk Jakt».

Det fortelles her at pelsdyrjakten er statlig organisert med yrkesjegere og at den som sådan har stor betydning for utenrikshandlen. Disse statsjegere har vanskeligheter med å få disponere nødvendige jaktvåpen på grunn av GPU's mistenksomhet. Ikke engang haglpatroner kan en få uten vanskeligheter og begrensninger. All tildeling av ammunisjon blir nøye registrert.

Ulveplagen er omfattende over hele Russland og volder store vanskeligheter for landbefolkningen.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 20,00 pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 33,00 pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,00 pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo